

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Łazowska
Protokolant:	Kamila Niemczyk

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2016 r. w Gliwicach

sprawy J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

z dnia 28 maja 2015 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu prawo do emerytury poczynając od 1 kwietnia 2015 r.

(-) SSO Grażyna Łazowska

VIII U 1201/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 maja 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił J. K. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, gdyż ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 r. udokumentował jedynie 14 lat 6 miesięcy i 27 dni pracy w szczególnych warunkach, zamiast wymaganych 15 lat. Organ rentowy do stażu szczególnego nie zaliczył ubezpieczonemu okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) od 1 lipca 1973 r. do 31 maja 1984r.

Ubezpieczony nie zgodził się z powyższą decyzją, wskazując, że legitymuje się wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych, ponieważ pracował jako kierowca samochodów o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 t. Ubezpieczony zakwestionował także wykazany w decyzji staż sumaryczny jego pracy. Ponadto, w piśmie procesowym z dnia

12 października 2015 r. odwołujący wniósł także o przeliczenie jego emerytury w oparciu

o inny wskaźnik.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, argumentując jak w decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony ukończył 60 lat życia(...), nie jest członkiem OFE, na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze ponad 25 lat oraz stażem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 14 lat, 6 miesięcy i 27 dni.

W okresie od 1 lipca 1973r. do 31 maja 1984r. ubezpieczony był pracownikiem Przedsiębiorstwa (...), zatrudnionym na stanowisku kierowcy.

Przedsiębiorstwo (...) zajmowało się transportem maszyn i urządzeń do kopalni, a także wywozem odpadów kopalnianych. Baza, w której pracował ubezpieczony mieściła się w R.. W celu wykonywania transportu używano samochodów ciężarowych o ładowności powyżej 3,5 tony typu J., S., Kamaz, a także autobusów do przewozu pracowników. Przez cały okres swojej pracy w ww. przedsiębiorstwie odwołujący pracował w stałe i pełnym wymiarze jako kierowca samochodów ciężarowych o ładowności powyżej 3,5 tony. Innych prac nie wykonywał.

Pracodawca w dokumentacji osobowej wskazywał, że ubezpieczony jest zatrudniony na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego, w świadectwie pracy podał, że ostatnio zajmował stanowisko kierowcy samochodu o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 t.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadków: Z. G. (zapis rozprawy z dnia 4 marca 2016 r., minuty od 4.54 i nast.), oraz T. W. (zapis rozprawy z dnia 4 marca 2016 r., minuty od 13.05 i nast.), przesłuchania ubezpieczonego (zapis rozprawy z dnia 4 marca 2016 r., minuty od 19.46 i nast.), a także akt osobowych ubezpieczonego oraz akt organu rentowego dołączonych do akt sprawy.

Wymienione wyżej dowody Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Wyjaśnienia odwołującego oraz zeznania świadków są logiczne, wzajemnie się pokrywają i uzupełniają, a dodatkowo korelują z zapisami w aktach osobowych, przedstawiając łącznie rzeczywisty przebieg pracy i zakres obowiązków odwołującego w spornym okresie.

W konsekwencji, Sąd uznał, że zgromadzone dowody są kompletne i pozwalają na czynienie na ich podstawie ustaleń co do stanu faktycznego, a następnie – na rozstrzygnięcie sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych [Dz. U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.] prawo do emerytury ma ubezpieczony urodzony po 31 grudnia 1948 roku, który:

- ukończył 60 lat,
- udokumentował do dnia 31.12.1998 r. 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym co najmniej 15 lat zatrudnienia przy pracach wymienionych w wykazie A Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zm.),
- nie przystąpił do OFE albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa,

Po myśli § 2 ust. 1 i 2 w/w rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stałe i

w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie

Okoliczność sporna w rozpoznawanej sprawie dotyczyła posiadania przez ubezpieczonego na dzień 1 stycznia 1999 r. wymaganego 15 – letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

W wykazie A, dziale VIII, poz. 2 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wymienione zostały – „Prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów”.

W ocenie Sądu, przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że odwołujący w okresie spornym, będąc pracownikiem Przedsiębiorstwa (...) zatrudnionym na stanowisku kierowcy wykonywał stale i w pełnym wymiarze pracę, która mieści się w definicji wyżej wymienionych prac. Okoliczność tę potwierdzają zeznania świadków, ubezpieczonego, jak i dokumentacja osobowa.

Bez znaczenia pozostaje, że ubezpieczony nie przedłożył organowi rentowemu świadectwa pracy wykonywanej w szczególnych warunkach za sporny okres. Fakt wykonywania takiej pracy został bowiem wykazany w postępowaniu sądowym za pomocą innych dowodów. W postępowaniu odwoławczym przed Sądem nie obowiązują bowiem ograniczenia dowodowe jakie występują w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, a Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość jak: okresy zatrudnienia, w tym wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07.12.2006 r., I UK 179/06, LEX nr 342283).

Do wymaganego stażu pracy w warunkach szczególnych ubezpieczonemu brakowało niecałe 6 miesięcy. Mając na uwadze, że ubezpieczony pracował w Przedsiębiorstwie (...) ponad 9 lat i zdaniem Sądu, była to praca w warunkach szczególnych, uznać należy, że ubezpieczony legitymuje się na dzień 1.01.1999r. 15 - letnim okresem takiej pracy. W konsekwencji, ubezpieczony spełnia wszystkie przesłanki nabycia prawa do emerytury, a zatem Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i na podstawie art. 129 ust.1 ustawy FUS przyznał prawo do świadczenia począwszy od 1 kwietnia 2015r.

W tym miejscu podkreślić należy, że treść zaskarżonej decyzji warunkuje zakres postępowania sądowego. Ponieważ ubezpieczony odwołał się od decyzji z dnia 28 maja 2015r., Sąd w toku postępowania, oceniał prawidłowość tylko tej decyzji – tzn. czy odwołującemu przysługuje prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Z tych przyczyn Sąd nie mógł i nie badał prawidłowości wyliczenia sumarycznego stażu pracy odwołującego ani też sposobu przeliczenia jego emerytury, gdyż nie było to przedmiotem postępowania prowadzącego do wydania zaskarżonej decyzji odmownej, a tym samym musiało znaleźć się poza ramami rozpoznania w niniejszej sprawie.

Biorąc wszystkie powyższe względy pod uwagę, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

(-) SSO Grażyna Łazowska